

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နေဦးသော်

ရှေ့နေမလေး ပေဝံဇာ

တာမဘုံသားဆုံလည်နွား

တုန်ဘူငယ်တျား

၁၉၉၈/၁၇

ဗုဒ္ဓစကား

ပင့်ကူသည် မိမိပြုလုပ်သည့် ပင့်ကူအိမ်၌
ဖမ်းမိနေသကဲ့သို့ ရာဂ၌ တပ်မက်သောသူသည်
မိမိပြုလုပ်သည့် တဏှာ ရေအလျှင်၌သာလျှင်
မျောပါ၍ နေရသည်။

(တဏှာဝဂ္ဂ)

ကာမဘုံသား ဆိုလည်နွား ယုန်သူငယ်ကျား နောက်ခံကား

(က)

ဦးကိုလုံ၏ ရှေ့တွင် ရှိနေသော ပန်းကလေးတွေက အရောင်အသွေးစုံ၊
ပုံသဏ္ဍာန်စုံ၊ ရနံ့စုံ မို့ ဦးကိုလုံရင်မှာ ကြည်နူးနေသည်။

တစ်ပွင့်သောပန်းကို ခူးယူလိုက်သည်။

ဘာပန်းရယ်တော့ ဦးကိုလုံမသိ။

ပန်းနုသွေးနှင့် ခရမ်းရောစပ်ထားသည်။ ပွင့်ချပ်လေးတွေကလှသည်။
ထိလိုက်တော့ နူးညံ့လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း.....။

ပန်းကလေးကို နှာဝမှာကပ်၍ နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

ရနံ့က ထုံထုံအီအီမဟုတ်။ သင်းသင်းကလေးဖြစ်၏ ရင်ထဲကို
စိမ့်ဝင်သွားကာ တစ်ကိုယ်လုံး လေဟုန်စီးရသလို ခွင့်မျောသွားသည်ဟုပင်
ခံစားလိုက်ရ၏ ။

အရသာ။

လောကမှာ အလှတွေ၊ ရနံ့တွေက လူတို့၏ တပ်မက်ငြိတွယ်မှုကို
ဖြစ်စေပါလားဟု ဦးကိုလုံတွေးမိသည်။

သည်ပန်းကလေးလိုပါပဲ.....။

မိမိချစ်သော မြသီတာသည်.....

အဆင်းလှသည်။

ရနံ့မွှေးသည်။

အထိအတွေ့ နူးညံ့သည်။

ဦးကိုလုံရင်ကို တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့် ခံစားမှုများပေးလျက် လေဟုန်မှာ
လွင့်မျောစေသည်။

မြသီတာကို ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းသည် ဘဝ၏

အဖိုးတန်သောလက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခုဟု ဦးကုံလုံ အတွေးမှာဝင်လာလျက် ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။

ထိုအချိန်မှာ

ဦးကုံလုံ၏ နောက်သို့ ဖွဖွာသာသာချဉ်းကပ်လာသော ခြေထောက်အစုံကို ဦးကုံလုံ သတိမပြုမိ။

ထိုခြေထောက်ပိုင်ရှင်သည် ဦးကုံလုံ၏ နောက် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရပ်လိုက်ကာ လက်တွင် အုပ်ကိုင်လာသော ဓားမြောင်ကို မြှောက်လိုက်၏။

ပြီးလျှင်.....

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဓားမြောင်ကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ကာ အံကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် ဦးကုံလုံ ၏ နောက်ကျောကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

"ဒုတ်"

"အား"

ဦးကုံလုံ နာကျင်စွာအော်ညည်းလျက် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးယိုင်လဲကျသွားခဲ့သည်။ ကျောမှာ ဓား တန်းလန်းနှင့်။

လဲကျနေရာမှ ဦးကုံလုံသည် နာကျင်မှုကို အားတင်းခံယူရင်း သွေးရူးသွေးတန်း ရုန်းထဖို့ ကြိုးစားသည်။

ခြေထောက်ကို အားပြုရပ်လိုက်သော်လည်း ကျောမှ ဝေဒနာကြောင့် မတ်တတ်ရပ်၍ မရ။

ယိုင်ထိုးလျက်မှပင်.....

ဦးကုံလုံသည် မိမိအားဓားနှင့်ထိုးသူကို လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးနှောက်တွေ ပွင့်ထွက်သွားသည် ထင်လိုက်ရ၏။

ရင်သည် နှစ်ခြမ်းကွဲကာ နှလုံးသည် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ကျသွားသည် ထင်လိုက်ရ၏။

မိမိနောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးသူသည် အောင်နိုင်စွာ မြိန်မြိန်ကြီးပြုံး၍ နေသည်။

သူကား....

'သူ'မဟုတ်ပါ။ 'သူမ'ဖြစ်သည်။

မိမိချစ်သော မြသီတာ။

မိမိ၏ ချစ်ဇနီးချောလေး မြသီတာ။

မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကျယ်လာလျက် ဦးကုံလုံ မြသီတာ၏ ခြေရင်းသို့ ပုံလဲကျသွားတော့ သည်။

*

(ခ)

ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

ငေါက်ခနဲ ထ,ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးကုံလုံ ချွေးများနှစ်နေသည်။ ရင်မှာ မောဟိုက်နေသည်။

စိတ်နှလုံးသည် မွန်းကျပ်ဆိုနစ် နေသည်။

အိပ်မက်။

အိပ်မက်က မလှပလိုက်တာ။

အိပ်မက်ဆိုးသည်ဆိုစေကာမူ အိပ်မက်မို့ တော်ပေသေးသည်။

အစစ်အမှန် အဖြစ်မှန်သာ ဆိုလျှင် မည်မျှ ခါးသီးအကျည်းတန်လိုက်လေမည်နည်း။

ဦးကုံလုံ ပင့်သက်မောကြီးကို ချလိုက်မိ၏ ။

ပြီးလျှင် ပြန်အိပ်မည်ဟု အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်သည်။

ထိုအခါတွင်

အိပ်ရာတွင် မြသီတာရှိမနေသည်ကို ဦးကုံလုံတွေ့လိုက်ရ၏ ။ မြသီတာ
ဘယ်သွားသနည်း။

သန့်စင်ခန်းပဲ သွားလေသလား။

အိပ်မပျော်၍ အပြင်တွင် ထွက်ထိုင်နေလေသလား။ ဗိုက်ဆာ၍
တစ်ခုခုထ၊ စားလေ သလား။

ဦးကုံလုံ အိပ်ရာမှ ပြန်ထ၊ လိုက်ရပြန်သည်။ ပြီးလျှင်
ခုတင်မှဆင်းသည်။ အခန်းမှ ထွက်သည်။

ထမင်းစားခန်းဘက်သွားကြည့်တော့ မြသီတာမရှိ။

သန့်စင်ခန်းသို့ သွားသည်။ သန့်စင်ခန်းက ပိတ်လျက်သား။
မြသီတာမရှိ။

သို့ဆိုလျှင် မြသီတာအပြင်မှာထွက်၍ ညအလှကို
ခံစားနေသည်ပဲဖြစ်ရမည်။ မြသီတာက စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည်။ ခံစားမှုကို
ဦးစားပေးတတ်သည်။

ပြတင်းမှ လှမ်းမြင်နေရသော အပြင်မှညသည် လရောင်ဖြင့်
ရွန်းမြလှပနေသည်။ ဪ... ယနေ့ လပြည့်ညပေကိုး။

အိမ်နောက်ဘက်တံခါးကိုရောက်တော့ မိမိအထင် မှန်ကန်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ တံခါးက ပွင့်နေပြီး ပြန်စေ့ထားသည်။

မြသီတာ အိမ်ပြင်ထွက်သည်မှာ လုံးဝ သေချာနေပြီ။

ဦးကုံလုံ အိမ်ပြင်ထွက်လိုက်သည်။

တိုက်ဘေးမှပတ်၍ တိုက်ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်သည်။

တိုက်ရှေ့ ပန်းခြံထဲမှာ အပန်းဖြေခုံပေါ်တွင် မြသီတာရှိနေနိုင်သည်။

"မောင်.....မောင်ရယ်....."

တိုးလျမောဟိုက်နေသောအသံက အကြားအာရုံတွင်းသို့ ဦးစွာတိုးဝင်လာသည်။ ဒါ မြသီတာအသံလား။

ရောက်နေသော ပန်းချို၏ နောက်မှာ ဦးကုံလုံခြေလှမ်းတွေ တို့ခနဲ တန့်ရပ်သွားရသည်။

"ချစ်လို့ပါ...."

နောက်တစ်သံ။ အလိုလောဘသံ၊ ဇောကပ်နေသံ။

"မောင် ချစ်တာကြီးက ကြောက်ဖို့တောင်ကောင်းတယ်.....

အဟင့်....ဟင့်...."

ခွဲခွဲတုန်ခါနေသော ပီတိသံ၊ မှန်၏ ။ မြသီတာအသံ။

ဦးကုံလုံရင်ထဲမှာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏ ။

အသံလာရာကို ဦးကုံလုံအကြည့်အက ရောက်သွားသည်။

ဦးကုံလုံတစ်ကိုယ်လုံး လေတွင် မြောက်တက်သွားသည် ထင်လိုက်ရ၏ ။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးပုံကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားသည် ထင်လိုက်ရ၏ ။

လုံးဝ

လုံးဝ.... မထင်မှတ်ထားသော မြင်ကွင်း။

လရောင်ရွန်းမြမြအောက်မှာ....

လောကကို မေ့နေကြသူနှစ်ယောက်။

တဏှာရမ္မက်လှိုင်းပေါ်မှာ ပျော်မောစွာ လိုက်ပါနေကြသူနှစ်ယောက်။

အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့စွာ.....

အသိတရား ကင်းမဲ့စွာ.....

တစ်ယောက်မှာ မိမိက ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို ယုယမြတ်နိုးနေခဲ့သော
မိမိ၏ ချစ်ဇနီး ချောလေး မြသီတာ...

နောက်တစ်ယောက်က မိမိခိုင်းစေထားသည့် ဒရိုင်ဘာ မောင်လှ။

ဦးကုံလုံရင်မှာ တစ်စစီ ပြိုကွဲကျသွားသည်။

ဦးကုံလုံမျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။

"ရက်စက်လိုက်တာ မြသီတာရယ်"

ဦးကုံလုံနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

နောက်မှ ဖောက်ပြန်သူနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့သည်။

"ချစ်တယ်....."

"ဟင့်.....ဟင့်.....မောင်.....မောင်....."

အသံတို့က နောက်မှ ပြေးလိုက်လာလေသည်။

*

(၈)

နောက်တစ်ခွက်ထပ်မံမော့ရန် အရက်ခွက်ကို မ,အယူတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။

ဦးကုံလုံ မော့အကြည့်မှာ.....

ခက်ထန်စွာရုပ်ကြည့်နေသူ အစ်ကို ဦးပြည့်စုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကုံလုံ"

ဦးပြည့်စုံ၏ အမေး။

အဖြေမပေးနိုင်မီ ဦးကုံလုံသည် ဦးပြည့်စုံကိုဖက်ကာ အားပါးတရ ငိုလိုက်သည်။

ဦးပြည့်စုံ ကြောင်သွားသည်။ ပို၍ နားမလည် ဖြစ်သွားသည်။

"ညီလေး.....ပြောစမ်း၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သောက်နေရတာ လဲ"

ဦးပြည့်စုံ ထပ်မေးသည်။

ထိုအခါမှ ဖက်ထားသည်ကိုခွာကာ မျက်ရည်များသုတ်ရင်း-

"ကျွန်တော့်ရင်တွေ ကွဲထွက်ကုန်ပြီအစ်ကို"

ဦးကုံလုံ ရှိုက်သံနှင့် ဦးစွာ ရင်ဖွင့်လိုက်မိ၏ ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါဦး"

"မြ....မြသီတာ...."

"မြသီတာ.... ဘာဖြစ်လဲ"

"မြသီတာ..... ဖောက်ပြန်တယ်"

"ဘာ....."

"မြသီတာ မောင်လှနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတယ် အစ်ကို"

"ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

"တကယ်ပါ"

"သူများပြောတာလား"

"ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့မြင်တာပါ"

"ဟင်....."

ဦးပြည့်စုံ ထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ကျသွားသည်။

"မထင်ဘူးကွာ။ မယုံနိုင်စရာပဲ"

"ကျွန်တော်လည်း မယုံချင်ပါဘူးအစ်ကို။ ဒါပေမဲ့ မယုံချင်လို့မရဘူး။

ဒါက အဖြစ်မှန်ပဲ"

ဦးကုံလုံ စောစောက ပြန်ချလိုက်ရသော အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချ လိုက်သည်။ အရက်က လည်ချောင်းတွင် ပူဆင်းသွား၏ ။ သို့သော် ရင်ထဲက အပူကိုမမီ။

ဤတစ်ကြိမ် အရက်ခွက်ကိုမူ ဦးပြည့်စုံမတား။

"ဒါဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဦးပြည့်စုံအမေး။

"ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး အစ်ကို။ အဲဒါကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်တာပဲသိတယ်"

"မင်းသိနေတာကိုရော မြသီတာတို့က သိသွားပြီလား"

"ဟင့်အင်း....."

"ဒါက ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာကိစ္စပဲ။ မင်း သူ့ကိုကွာပစ်လိုက်တော့"

"အစ်ကို...."

"မင်း မကွာနိုင်ဘူးလား"

ဦးကုံလုံ ငြိမ်နေသည်။ အဖြေမပေးနိုင်။

"မကွာနိုင်ရင်တော့ မင်းနွားဖြစ်နေမှာပဲ။ မင်းနွားဖြစ်နေပြီ ကုံလုံ"

ဦးပြည့်စုံ၏ ကရုဏာဒေါသောအပြော။

"ကျွန်တော် မြသီတာကိုချစ်တယ်။ သူ့ကိုမခွဲနိုင်ဘူး အစ်ကို"

"သူက ဖောက်ပြန်နေတာလေ"

"အဲဒါ ကျွန်တော့်ချွတ်ယွင်းချက်တွေကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပျော်ရွှင်အောင် မဖန်တီးနိုင်လို့ဖြစ်မှာပါ"

"သစ္စာဖောက်တာလေ။ မင်းခွင့်လွှတ်နိုင်မလား"

"သူပျော်နေရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်"

"ဟာ....မင်းကွာ"

"မြသီတာ ငယ်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အလိုမလိုက်နိုင်လို့နေမှာပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးကို အာရုံမဲနေတော့ သူ့ကို ပစ်ပယ်ထားသလိုနေလို့ဖြစ်မှာပါ"

"ဒါဆို သူတို့ကိုတော့ တားရမှာပေါ့။ မှားမှန်းသိတာဆိုရင်

သူတို့ပြင်ရမှာပေါ့"

"တော်ကြာ ကျွန်တော်သိသွားလို့ ကြောက်ပြီး

သူတို့ထွက်ပြေးသွားကြရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ"

"ပြေးပစေပေါ့ကွာ ရှင်းသွားတာပေါ့"

"ကျွန်တော့်ဘေးကနေ မြသီတာကို ပျောက်မသွားစေချင်ဘူးအစ်ကို"

"ဘာလဲ မင်းက သူတို့ကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေမှာလား"

"မသိဘူးအစ်ကို"

"မင်းရူးနေပြီ ကိုလုံ"

"လူတိုင်း တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ရူးနေကြတာပါ အစ်ကိုရာ။

ကျွန်တော်လည်း ရူးနေတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့"

ဦးကိုလုံ နောက်တစ်ခွက်သောက်သည်။

ဦးပြည့်စုံ သက်ပြင်းတချချဖြင့်.....။

*

(ဃ)

ရဲအရာရှိဦးအောင်မြင့်က ဦးကိုလုံပြောသမျှကို စာနာနားလည်စွာ နားထောင်နေသည်။

"ကျွန်တော် အဲဒီ လို ကြိတ်ခံစားပြီး မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။ အဲဒါနဲ့တောင် မြသီတာ ခုလိုလုပ်ရက်တယ်"

"ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ပြီလဲ"

"ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကနေ ပြန်လာတော့ မြသီတာမရှိတော့ဘူး။"

သူသွားတတ်တဲ့ နေရာတွေကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း မလာဘူးတဲ့။

သူ့ဆွေမျိုးတချို့ဆီ ဆက်သွယ်တော့ လည်း မလာဘူးပဲပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့

အိမ်မှာပြန်ရှာတော့ သူ့အဝတ်အစားတွေ၊ သူ့လက်ဝတ်လက်စား တွေနဲ့

ကျွန်တော့်ငွေတွေ ပျောက်နေတာတွေ့ရတယ်"

"ငွေက ဘယ်လောက်ရှိလဲ"

"မီးခံသေတ္တာသော့က သူ့ဆီမှာရှိတာဆိုတော့

မီးခံသေတ္တာထဲထည့်ထားတဲ့ ငွေတွေ အားလုံး ပါသွားတာပဲ။ ခန့်မှန်းခြေ

သိန်းသုံးဆယ်ထက်မလျော့ဘူး။ ငွေက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခက်တာ က...."

"ခက်တာက ဘာလဲ"

"ဒရိုင်ဘာ မောင်လှပါ ပျောက်သွားတာ"

"ဘယ်လို.....ဦးကုံလုံပြောသလိုဆိုရင် မောင်လှနဲ့ မြသီတာတို့

ထွက်ပြေးသွားကြတယ် ပေါ့....အဲဒီ လိုလား...."

"ဟုတ်ပါတယ်....."

"ဘာကြောင့် အဲဒီ လိုပြောနိုင်လဲ"

"သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်နေကြတာရယ်။ အခု မောင်လှနေတဲ့ အခန်းမှာ

သွားကြည့်တော့ အဲ....မောင်လှကို ကျွန်တော်က ကားဂိုဒေါင်ထပ်ခိုးမှာ

နေခွင့်ပေးထားတာ ဆရာ။ ဒီကောင်က တစ်ကောက်ကြွက်မို့ ကျွန်တော်က

ကျွေးမွေးထားတာလေ။ မောင်လှအခန်းကို သွားကြည့်တော့ မောင်လှရဲ့

ပစ္စည်းတွေပါ မရှာတော့ဘူး။ အဲဒါရယ်ပေါ့ဆရာ။ သေချာပါတယ်။ သူတို့ ထွက်ပြေး

ကြတာ"

"ခင်ဗျား အခု သူတို့ဘယ်မှာရှိတယ်လို့ သတင်းရထားတာရှိလား"

"မရှိဘူး ဆရာ"

"အခု ဦးကုံလုံက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ"

"အဓိကတော့ မြသီတာကို ပြန်ခေါ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ သားရေပေါ်အိပ်

သားရေနားစားတဲ့ ဟိုခွေးကောင်မောင်လှကို ဖမ်းစေချင်တယ်။

ဘာမှုနဲ့စွဲလို့ရသလဲဆရာ။ လူပျောက်၊ မယားခိုးမှု၊ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှု၊

အကျိုးဝင်ကာ တစ်ခုခုပေါ့။ အဲ.....အရေးကြီးဆုံးက မြသီတာကို အမြန်

ဆုံးပြန်တွေ့ချင်တာပဲ"

"မြသီတာ ဓာတ်ပုံပါလား"

"ဒီမှာပါ ဆရာ။ အဆင်သင့်ယူလာပါတယ်။ ဒါက မြသီတာ။ ဒါက

ဟိုကောင်မောင်လှ"

"ကောင်းပြီလေ.....အမှုဖွင့်ပေးမယ်။ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ကူးယူပြီး

တခြားမြို့နယ်ရဲစခန်းတွေ ကို ပို့မယ်။ အကြောင်းကြားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မြသီတာကို အမြန်ဆုံးရှာပေးပါဆရာ။

သူမရှိရင် ကျွန်တော် မနေတတ်ဘူး"

ရဲအရာရှိ ဦးအောင်မြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လူဆိုတာ သတ္တဝါက ဘယ်လိုမျိုးလဲ။

စားဖို့၊ နေဖို့ ဝတ်ဖို့ဟူသော အချက်များ ပြီးပြည့်စုံနေပါလျက်

ယင်းတို့ထက်ပို၍ စိတ်အလို ဆန္ဒက အရေးကြီးသလား။

ဖောက်ပြန်မှန်းသိလျက် သိသိကြီးနှင့် မျက်စိမှိတ်နေမည့်

သဘောကရော အသိရချက်လေ သလား။

တခြားသူနှင့်ထွက်ပြေးသူ ဇနီးမယားကို ပြန်ရှာပြီး

ပေါင်းသင်းဖို့ဆန္ဒရှိနေခြင်းမှာရော မစင် တွင်းမှလောက်ကောင်ဟု ခေါ်ရမလား။

စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုပစ်၍ အလိုရမ္မက်နောက်

ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သွားရသူ သည် ကော မိုက်မဲမနေလွန်းဘူးလား။

ပုထုဇ္ဇနော ဥမ္မတ္တကောဆိုတာ ဒါပဲလား။

သံသရာထဲမှာ လည်နေကြသူ ဇာတ်ဆောင်တွေက သနာစရာ

ကောင်းမနေဘူးလား။

*